



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

cum: facile tibi eueniet illud Salomonis: *k sicut avis transmigrans de nido suo* magno se periculo exponit pereundi, vel ab alijs rapacibus auibus, vel a venatoribus: *sic vir qui dereliquit locum suum: statum scilicet & officium*, in quo Deus eum constituit, securitatem amittit animæ suæ seq; periculo exponit amittendi vitam gratiæ: quod dæmon maximè contendit. Quamobrè dicitur: *Si spiritus potestatem habentis ascenderet super te*, tentationibus scilicet te aggrediens, *locum tuum ne dimiseris: quia curatio, & sollicitudo*, quæ rebus tuis attendis *faciet cessare peccata maxima*, & præleruabit te ab eis; & faciet, vt in virtutibus proficias. Conijciat itaque Religiosus oculos in finem & scopum vocationis; mediaque illa adhibeat, quæ iuxta eam sunt adhibenda; vt eam consequatur: & experietur, se satis habere quod agat, vt omnem perfectionem suæ professionis obtineat: & sic curas deponet, aliquam aliud, aut alibi quærendi. Et quamuis totam illam acquirat: adhuc si in ea permanferit vocatione, poterit vltèrius progredi & quotidie magis proficere. Nam (vt alibi diximus) etiam in statu imperfecto, aut minus perfecto potest esse vita valde perfecta. Et ita alijs sui instituti socijs exemplo suo præderit; & præueniet turbationem, quam illis adferret, ipsius mutabilitas.

1 Eccl. 10. 4

Tom 2. tract. 1. 6 7.

§. 1.

SED non erit æquum, silentio præterire vitiosum alterum extremum in quod solent aliqui Religiosi incidere: aded sibi de propria vocatione, & instituto complacentes; vt aliorum institutum contemnunt, quæ existimant in suo scientiam & sanctitatem valdè florere: cum in alijs, quæ aliam tenent viam, vtrumq; hoc iaceat. In quos direxit Apost. solennem sententiam, quam scripsit ad Romanos: *si, qui manducat, non manducantem non spernat: & qui non manducat manducantem non iudicat*. Ad cuius declarationem aduertit S. Thomas: fuisse tunc temporis Romæ duplicem inter Christianos dissensionem; alteram circa scientias, alteram circa mores. Quoniam altera solet interdum ab altera oriri & excitari: vtriusque hanc dicem insinuabimus. Prima controuersia in eo versabatur, quod aliqui firmarent: posse Christianos vesci cibis in lege veteri prohibitis: eod quod illa lex iam cessasset. Alij dicebant, expedire, & melius esse ab eisdem abstinere: ne scandalizarentur, qui ex Iudaismo recens ad Christi fidem conuergebant. Vtrique igitur horum zelo quidem veritatis, sed aliqua tamen admixtione superbæ & arrogantæ, aliorum opinionem damnabant, & opinantes iudicabant ignorantibus esse, aut minus benè moratos, cura demerito pacis & charitatis fraternæ. Vt igitur Apostolus vtrofque corripere & instrueret, dixit: *Is, qui omnibus cibis vescitur, existimans ad licet*

a Rom. 14. 3

ibidem.

non iudicet temerè, nec damnet nolentem eis velci, quasi superstiosum: & qui talibus cibis abstinet, non damnet comedentem, quasi scandalum alijs adferentem: sed vnusquisque in suo sensu abundet, suam sequens opinio- nem abiq; alterius detrimento in ijs rebus, de quibus Ecclesia & Sancti Pa- tres in neutram partem aliquid constituerunt. Qua etiam sententia monet Apostolus scientiarum professores, ne quis eorum tantum suis opinio- nis tribuat vt contrarias sequentes condemnet; & iudicet esse ignorantem, aut non satis difficultatum puncta assequi, sed contentos esse rudi quadam reum cognitione: tale enim de alijs iudicium ordinariè oritur ex occulta aliqua superbia, & arrogantia temeraria. Nam quod vni videtur verum, al- teri videtur falsum propter aliam rationem æquè bonam, ac efficacem at- que alter pro sua habebat. ideoque non est rationi consentaneum, alterum contemnere, sicut ipse non vult ab altero contemni. Et quid mirum hoc e- venire in diuersis personis: cum vnus & idem doctus & eruditus vir soleat sententiam mutare, & iudicare fallum, quod antea verum existimabat. Sed hoc argumento nunc prætermisso, & ad Tractatum de Magistris ac Docto- ribus reiecto, veniamus nunc ad alterum dissensionis argumentum, quod est de moribus. Nam quidam illorum valdè addicti erant ieiunijs, & absti- nentijs: in quibus magnam sanctitatem reponchant: alij verò omni gene- re ciborum, ob suam debilitatem vescabantur; aut vt alijs misericordiæ o- peribus vacarent. Sed vtriq; aliquid superbix pallio quodam zeli teatæ ad- mulscentes, tantum suæ viuendi rationi tribuebant; vt temerè iudicarent & contemnerent eos, qui contrariam tenerent rationem. Qui multum ieiui- uant, iudicabant, alios tepidos, ac delitijs deditos, hi autem alios iudica- bant vanitatis, & arrogantix studiosos & cupidos. In vtroq; igitur Apost. sententiam suam dirigit, siue quis comedat, siue non, iustis ex causis: ne al- terum iudicet, aut damnet; sed virtutis exercendæ modum sequatur, quem Deus ipsi inspirauit, nec damnet contraria via ambulantiem: Qui enim ali- ter iudicat, facilè in eo iudicio errabit, cum detrimento tum animæ propriæ tum charitatis fraterque.

DECEPTIO hæc & perniciosum iudicium de alijs est valdè antiquum in- competens. Nam b S. Ioannis Baptista discipuli frequenter ieiunantes, damna- bant discipulos Christi Domini nostri, ed quod non ieiunarent: & notam illis in- crepant voraciam & potatorum. c Martha aded sibi placebat, quod sollicita esset, vt Christo Domino ministraret: vt Mariam sororem suam occupatam in audi- enda Christi doctrina, contemplerit, & otiosam iudicauerit. Hunc in modum inter Religiosos nisi adsit cordis humilitas, actiui contemplatiuos iudicant ignaros; & hi illos nimium ad externa effusos. Magnæ pœnitentiæ sectato- res parui faciunt eos, qui non multum faciunt; & hi aliquid inueniunt.

Ex Glossa.

b Mat. 6. 14.

c Luc. 10. 40

Ggg 3

quod

Serm. 12. in
Cantica.

Grad. 4.

Quisque
in
inspiratio-
nem Dei
sequatur.

Superbia
periculosa
est.

quod notent ad amantem in ijs, qui multum faciunt. Monachi (ait S. Bernardus) valde amantes, suorumque; refectioni valde addicti parui faciunt Episcopos & eos qui versantur cum proximis: iudicantes, eos sapientius & in res varias impingere: hi vero parui etiam faciunt valde relectos; iudicantes, eos de solis usus esse. Tyrones & Novitij (ait S. Io. Clim.) si valde sunt feruens, solent frequenter temere iudicare de suis socijs, quos vident non facere, quod ipsi faciunt: hi vero illos etiam contemnunt, quasi singulares, & inanis gloriae cupidos. Contra hos omnes tendit Apostoli praedicta sententia, ut quisque eam vitae rationem sequatur, quam Deus ipsi inspirauit, nec, quam alium contemnat, quod diversam teneat rationem: perloquens de Spiritu S. varijs vijs suos adducere electos. Et qui te hac via dirigit, vult alios dirigere alia potestque; eos ad bonos & perfectos illa via facere: ut per tua. Et quamuis certum sit & manifestum, aliquas Religiones maiorem profiteri perfectionem, quam alia: attamen quemadmodum Angeli, superioris chori, non contemnunt eos qui sunt in inferiori, sed summo amore eos diligunt & complectuntur: ita qui altius profitentur institutum, non contemnunt eos qui sectantur minus perfectum: sed eos ex toto corde tanquam fratres diligere; ita ut quisque alterum in honore praeruat, quemadmodum est periculosa superbia, quod quis alteri inferioris status in sanctitate praeruat: ita est noxia temeritas propterea solum, eum iudicat imperfectum: siquidem (ut iam diximus) in Religione minus perfecta potest quis diuina gratia & maiori sua diligentia esse perfectior. Praecipuum ita diuina providentia res iustorum constituerit: ut ordinarie loquendo, nullus in rebus omnibus excellat, sed ut quisque ab alio in re aliqua superetur: ut occasionem indeumat, se humiliandi. Sic etiam nullum institutum excellit in omnibus, quae pertinent ad perfectionem Evangelicam; sed aliud in vna re praecellit; aliud in alia: ut omnes verè fundentur in humilitate, possintque aliquam praecellentiam in alijs agnoscere. Dent igitur operam Religiosi, ut ita diligant, ita estimet, propriamque; vocationem complectantur: ut in nullo euentu aliorum vocationes contemnunt; sed quisque studet in sua vocatione esse perfectus, exactè custodiens vota sua, sineque instituti leges; eum in modum, quo in proximo tractatu diceretur,

(..)

